

at Statistisk Bureau er foreslaaet omændret, idet det er disse 2 Autoriteter, som have med denne Sag at gøre, og det har forekommet os, at paa en Tid, hvor der er Tale om at omdanne begge disse Autoriteter, vilde det være underligt at slaas en ny Ordning af denne Sag fast. Mig forekommer det, at alt statistisk Arbejde her i Landet burde have en samlet Ledelse gennem Statistisk Bureau, saaledes at det statistiske Arbejde, der jo gøres af en hel Mængde forskellige Autoriteter og jo ogsaa maa vedblive at udføres af dem; dog var undergivet en vis samlet Ledelse af Statistisk Bureau, saa at det fik en mere ensartet Behandling, navnlig med Hensyn til Udgivelsesmaaden osv. Men alt det maa overvejes sammen med Ordningen af Statistisk Bureau, og det, som her er Tale om, er blot et enkelt Punkt af denne Ordning, saa det forekommer mig fuldt forsvareligt at lade det vente, til man overhovedet er kommet til større Klarhed over, hvorledes det statistiske Bureaus Arbejde her i Landet skal ordnes. — Det andet Spørgsmaal er det om Reserverlægerne ved Sinds- sygeanstalterne. Det er jo muligt, det skal jeg slet ikke udtale noget bestemt om, at man kunde komme til med Tiden at have flere Reserverlæger ved Sindspsykiatriske Anstalter; men skulde man gaa dertil, saa maatte man i Virkeligheden ogsaa være klar over, hvad man gik til, saa maatte man kunne overse det hele. Nu er Sagen imidlertid kommen paa den Maade, at man ved en af Sinds- sygeanstalterne, nemlig den i Vordingborg, foreslaar, at forandre en Kandidatplads til Post som Reserverlæge. Dette er jo i og for sig meget udfaldigt og vil jo ikke koste ret meget. Ja, selv om man ogsaa ved de andre Sindspsykiatriske Anstalter, i alt Tald ved de 2 større, nemlig i Aarhus og Middelfart, vilde gøre en lignende Forandring, vilde det heller ikke i Øjeblikket i pefuniar Henseende dreje sig om ret meget, det vilde kun blive ca. 600 Kr., og det var jo ikke værdt at tale synderligt derom. Men Formaålet med denne Forandring skulde jo være, at man skulde knytte disse Personer fastere til disse Anstalter, og jeg forstaar ikke ret, at disse 200 Kroner skulde være i Stand til at knytte dygtige Læger mere fast til Anstalterne. Jeg frygter for, at hvis man foruden de nuværende Reserverlæger, som lønnes med 15 à 1600 Kr. til 1 Reserverlæge til ved Anstalterne, saa vilde man ikke kunde nøjes med at give de nye Reserverlæger 1200 Kroner, men inden kort Tid vilde man blive nødt til at give dem mere, og saa vilde man ogsaa let blive nødt til at give de tidligere Reserverlæger mere, idet

der saa vilde være kommen to Læger, der konkurrerede om privat Praksis ved Siden af det Arbejde, de havde ved Sindspsykiatriske Anstalterne. Saa vidt jeg har opfattet Stillingen i Udvalget, er den saaledes, at man ikke — ved at gaa ind paa denne saa udfaldigt udseende Forandring — lige som uforvarende vil glide ind i en Omordning af Lægeforholdene ved Sindspsykiatriske Anstalterne, der kunde drage en hel Del mere efter sig. — Til det ærede Medlem, som sidst talte, vil jeg gøre en Bemærkning. Det ærede Medlem sagde, at man fra det Partis Side, som han tilhører, betragtede de provisoriske Love som gældende Love. Men om dette Punkt er der en meget forskjellig Opfattelse mellem Rigsdagens 2 Ting, idet Folketingets Betragtning over for disse Love er den, at de ere forfattede af Folketinget, og derfor ikke længere ere gældende, medens man fra den anden Side, fra Landstingets og Regeringens Side, gør gældende, at de endnu retslig bestaa. Det ærede Medlem synes ikke ret at kunne forstaa Folketingets Standpunkt i denne Sag. Men det synes mig ganske naturligt: Folketinget betragter disse Love som forfattede og derfor som retslig ugyldige; men derfor kan Folketinget selvfølgelig alligevel behandle Forslag om samme Materie og i samme Form, som indbringes her i Tinget. Det gælder baade med Hensyn til den provisoriske Finanslovs og med Hensyn til den andre provisoriske Love, og de Love, der altsaa for Tiden ligge i Landstinget, ville, naar de komme til Folketinget, for os komme til at fremtræde som Forslag til en Ordning af disse Materier. For Folketingets eget Vedkommende have vi jo forlængst erklæret, at vi ikke betragte disse Love som gyldige, og der er altsaa her en bestemt Modsetning mellem de 2 Ting. Smidlertid vil jeg bede det ærede Medlem tænke sig denne Tilstand forfat i længere Tid, og jeg tror da, at ogsaa han vil komme til Erkendelse af, at man fra alle Sider maa være enige om, at det er en i høj Grad urimelig Tilstand, at der er Love, som man fra Regeringens Side betragter som bestaaende Love, uagtet det ene Ting erklærer dem for forfattede, og det andet Ting aldeles ikke har vedtaget dem. Love kunne dog vel ikke blive gældende Love i et Land paa den Maade, at det ene Ting forlaster dem, og det andet Ting ikke vedtager dem? Jeg tror, at Urimeligheden heri efterhaanden vil træde mere og mere frem, efterhaanden som det parlamentariske Arbejde i Øjeblikket gaar sin rolige Gang, vil den stridende Modsetning mellem dette og det andet Tings Praksis over for de pro-